

A magyar nyelvr?l magyaroknak 4.

2010 április 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Kies hazánkban szokás id?nként kiosztani az utolsó polihisztor címet. Semmi értelme. Nem mintha nem lett volna nagy ember az éppen feldicsért utolsó, de micsoda gazdagság! nyakunkon a következ?! Kérem, vegyük tudomásul, hogy messze van még az utolsó magyar polihisztor.

Gondolatait kötetekbe rendezni úgy tizenöt esztendeje kezdte, korai m?vei közül szerkeszt? számára külös élmény volt a „Nyolcadik m?vészet felfedezése”.

Kutatásainak, eredményeinek hitelét munkamódszere, a szikár matematikai logika, a tételesen rögzített és következetesen alkalmazott axiómák köré rendezett, bárki számára követhet? gondolatmenete adja. Tevékenységének mostani iránya a „Jel, jel, jel, avagy az ABC harmincezer éves története” c. ópuszát követ?en alakult ki.

A józan paraszti ész alkalmazásával felismerte azokat a Magdalén-kori barlangi m?vészek által hátra hagyott bet?- és számírásjeleket, amelyeket egyébként más m?vészettörténészek elkülönítettek már a szorosan vett m?alkotásoktól, csak éppen nem tudtak velük mit kezdeni. (Itthon László Gyula foglalkozott a kérdéssel.)

Most további magyarázkodás helyett néhány gondolat m?veib?l:

„Ha valaki egy olyan nyelvet gondolt kitalálni, mely örök emlékül állítható, nem találhatott ki jobbat e célra, csak ezt a nyelvet. Akárhogy is történt, bátran feltételezhet?, hogy a ma magyarnak nevezett nyelv lényege és szókincse legalapvet?bb részének gyökerei százezer évek mélységében keresend?. Ennek bizonyítéka is van. Mégpedig e nyelv…” (A k?kor él? nyelve, 155. old.)

„Ennyi is elegend? annak bizonyítására, hogy a kör mérhetetlenül régi szavunk. S mivel teljesen átszövi a nyelvünket, nem lehet átvett szó. Vajon rajtunk kívül ki értené meg, hogy mi köze van egymáshoz a nemzetközivé vált kordon, kerámia és kert (garten, garden) szavaknak?” (Ua., 288. old.)

Természetesen könny? a kiragadott idézeteket kinevetni. Persze könnyebb kicsinek lenni, mint a megismert bizonyítékok súlyát tudomásul venni, és kimondani: a neolit leletein még tapasztalható, az egész földfelszínre kiterjed? kulturális egységnek sok emléke maradt fenn a modern világban, de egyetlen társadalom sem ?riz bel?lük oly sokat, egyetlen társadalmat sem jár át oly mélyen a hagyomány ?rzésének napi feladata, mint a magyart.

Mióta ismerkedem Varga Csaba írásaival, az óta nem tudok oly ájult tisztelettel lenni pl. a japán harcm?vészet, a tibeti bön, a kínai csan, a tuvai torokénekesek, és sorolhatnám a világ legismertebb hagyomány?rz?it, szóval irántuk. Amiket a köznyelv keleti filozófiáknak nevez, itt élnek és hatnak és m?ködnek nyelvünkben.

E nyelvnek köszönhetjük például, hogy népzenei kincsünk csak mennyiségben többszöröse más kontinensek teljes gazdagságának.

E nyelv, az ezen való gondolkodás teszi azt, hogy a XX. század amerikás magyar tudósait marslakóknak dícsérték az ottani sajtóban. Legújabban ismét csak nyelvünkben látjuk ered?jét annak a különös ténynek, hogy a lovasíjászatban fiaink úgy verik meg a világ élmez?nyét, mintha nem nálunk, hanem mondjuk Japánban szakadt volna meg az íjászat hagyománya cirka ötszáz évre. Holott fordítva történt. Akkor meg hová bámulsz, arra kifelé, édes magyar testvérem?

Pogány István Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja



Ajánló